

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: BA-2S/97/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1020200542
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 02. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Monika Hrašnová
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2025:1020200542.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Moniky Hrašnovej a členiek senátu Mgr. Simony Kočišovej, PhD. (sudca spravodajca) a JUDr. Barbory Vrbovej v právnej veci žalobcu: A. B. C. D., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť E. F., zastúpený: Mgr. Toni Khuri, advokát, Dlhé diely II/13, Bratislava, proti žalovanému: Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Krížna 44, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BA2-2020/006452-003 zo dňa 11.02.2020, takto

rozhodol:

- I. Súd žalobu z a m i e t a.
- II. Žalovanému právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

I.
Priebeh administratívneho konania

1. Žalobca mal na území Slovenskej republiky obnovený prechodný pobyt na účel podnikania od 18.04.2016 s platnosťou do 31.03.2019. Dňa 22.03.2019 podal na Oddelení cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava (ďalej aj len „prvostupňový orgán“) žiadosť o obnovenie prechodného pobytu na účel podnikania (ďalej len „žiadosť“). Prvostupňový orgán rozhodnutím č. p.: PPZ-HCP-BA6-3 896-031/2019-PPC zo dňa 13.11.2019 (ďalej aj len „prvostupňové rozhodnutie“) podľa § 34 ods. 12 s poukazom na § 33 ods. 6 písm. g) zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj len „zákon o pobyte cudzincov“) žiadosť zamietol.

2. V odôvodnení poukázal na to, že žalobca je konateľom a zároveň aj spoločníkom obchodnej spoločnosti GERMANOSLOVAK s.r.o. K svojej žiadosti priložil platný cestovný doklad, ktorého preverením prvostupňový orgán zistil, že žalobca sa na území Slovenskej republiky nenachádza a nezdržoval sa viac ako polovicu času udeleného prechodného pobytu v kalendárnom roku na území Slovenskej republiky. Prvostupňový orgán k tomu uviedol, že si je vedomý, že s faktickým plnením účelu - podnikaním, je v určitých prípadoch spojená aj nevyhnutnosť cestovania, avšak na druhej strane zastáva názor, že v takomto prípade je na žalobcovi, aby preukázal túto skutočnosť ako aj spojitosť s výkonom podnikateľskej činnosti. Ďalej prvostupňový orgán poukázal na to, že v rámci zabezpečovania podkladov zaslal žiadosť o zaujatie stanoviska aj orgánu kompetentnému vyjadrovať sa k podnikateľskej činnosti žalobcu, a to Ministerstvu hospodárstva Slovenskej republiky (ďalej aj len „MH SR“). MH SR zaslalo stanovisko, podľa ktorého podnikateľská činnosť žalobcu nie je prínosom pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky. Prvostupňový orgán v tomto smere konštatoval, že v prípade žiadosti žalobcu došlo k stretu verejného záujmu so záujmom súkromným, pričom je potrebné uprednostniť verejný záujem

na efektívne regulácii migrácie štátnych príslušníkov tretích krajín na územie Slovenskej republiky pred záujmom žalobcu na obnovenie prechodného pobytu na účel podnikania.

3. Prvostupňový orgán konštatoval, že doloženie zákonom predpísaných dokladov je jednou, nie však jedinou z podmienok pre obnovenie pobytu, pričom zo žiadneho ustanovenia zákona o pobyte cudzincov nevyplýva povinnosť správneho orgánu, pri splnení zákonných podmienok, obnoviť pobyt na účel podnikania bez priestoru na správnu úvahu. Prvostupňový orgán s poukazom na § 33 ods. 2 správneho poriadku uviedol, že dňa 16.10.2019 bola žalobcovi prostredníctvom jeho zástupcu zaslaná výzva na vyjadrenie sa k podkladom pred vydaním rozhodnutia, avšak žalobca na túto výzvu nereagoval.

4. Ďalej prvostupňový orgán uviedol, že sa zaoberal aj zásahom do práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života, obydli a korešpondencie garantovaného Ústavou Slovenskej republiky ako aj Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zastáva názor, že zamietnutie že žiadosti žalobcu nemožno považovať za zásah do jeho súkromného a rodinného života, pretože žalobca nevedie rodinný a súkromný život na území Slovenskej republiky. K tomu ďalej uviedol, že miera integrácie žalobcu do tunajšej spoločnosti je vo významnom nepomere s integráciou v domovskej krajine, a to najmä vzhľadom na obdobie pobývania na území Slovenskej republiky v porovnaní s obdobím pobývania mimo územia Slovenskej republiky. Tieto skutočnosti správny orgán zistil z informačných systémov Policajného zboru, ako aj zo spisového materiálu žalobcu.

5. Po zvážení všetkých listinných dôkazov a zistených skutočností prvostupňový orgán nepovažoval za dôvodné obnoviť žalobcovi prechodný pobyt na území Slovenskej republiky na účel podnikania a zároveň uviedol, že bol naplnený dôvod pre zamietnutie žiadosti o obnovenie prechodného pobytu podľa § 33 ods. 6 písm. g) s poukazom na ustanovenie § 34 ods. 12 zákona o pobyte cudzincov.

6. Žalobca podal voči prvostupňovému rozhodnutiu odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA2-2020/006452-003 zo dňa 11.02.2020 (ďalej aj len napadnuté rozhodnutie) tak, že odvolanie zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

7. V odôvodnení sa stotožnil so závermi prvostupňového orgánu. Poukázal na to, že so žalobcom bol pri podávaní žiadosti vykonaný osobný pohovor, v ktorom uviedol, že jeho spoločnosť sa zaoberá nákupom tovaru. Prevádzky a skladové priestory má v Eurovea a na Vyšehradskej a ako hmotný a nehmotný majetok označil mobily a počítače. Zamestnancov má jedného stáleho a dvoch brigádnikov. Podnikateľskú činnosť vykonáva zo Slovenska a z územia EÚ. Na otázku, ako často sa zdržiava mimo územia Slovenskej republiky, uviedol, že podľa potreby. Na otázku, koľko preinvestovala jeho spoločnosť počas pôsobenia na území Slovenskej republiky, uviedol sumu 25 000,- eur, zisk po zdanení za predchádzajúce zdaňovacie obdobie 35 000,- eur. Ďalej stručne zhrnul procesný postup a závery prvostupňového orgánu.

8. Žalovaný konštatoval, že žalobca priložil všetky doklady v zmysle zákona o pobyte cudzincov, avšak doloženie zákonom predpísaných dokladov je jednou, nie však jedinou podmienkou pre obnovenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky. Zo žiadneho ustanovenia zákona o pobyte cudzincov nevyplýva povinnosť správneho orgánu, aby pri splnení zákonných podmienok, obnovil prechodný pobyt na účel podnikania bez priestoru na správnu úvahu. Žalovaný poukázal na negatívne stanovisko MH SR o tom, že podnikateľská činnosť účastníka konania nie je prínosom pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky.

9. Ďalej poukázal na to, že pokiaľ ide o obnovenie prechodného pobytu na účel podnikania, správne orgány sú povinné pri rozhodovaní prihliadať na verejný záujem, osobitne na bezpečnostné hľadisko, hospodárske záujmy Slovenskej republiky, najmä na prínos podnikateľskej činnosti štátneho príslušníka tretej krajiny pre hospodárstvo Slovenskej republiky (negatívne stanovisko Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky) a na ochranu verejného zdravia. Takisto musia prihliadať na záujmy osobné, rodinné pomery štátneho príslušníka tretej krajiny, jeho finančnú situáciu. Podľa žalovaného sa verejným záujmom rozumie taký záujem, ktorý prináša majetkový prospech alebo iný prospech všetkým občanom alebo mnohým občanom, pričom zo stanoviska MH SR vyplýva, že pobyt účastníka konania nie je vo verejnom záujme, a preto bola v prípade účastníka konania potrebná zo strany správneho orgánu prvého stupňa aplikácia ustanovenia § 34 ods. 12 z dôvodu podľa § 33 ods. 6 písm. g) zákona o pobyte cudzincov. Žalovaný konštatoval, že účastník konania riadne nepreukázal, že jeho podnikateľská činnosť

bude predstavovať prínos pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky. Nepredložil žiadne dôkazy, na základe ktorých by bolo možné v jeho prípade konštatovať, že jeho podnikanie bude predstavovať prínos pre hospodárstvo Slovenskej republiky.

10. K namietanému porušeniu Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj len „EDLP“), žalovaný uviedol, že rozborom subjektívnych okolností na strane žalobcu a jeho ukrátenia na práve súkromnom, najmä práve na podnikanie, ktorý síce nie je explicitne vyjadrený v čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, ale možno ho pod neho subsumovať, je nutné konštatovať, že účastník konania má síce na jednej strane právo na podnikanie, avšak podľa čl. 35 ods. 4 môže byť v prípade cudzincov zákonom ustanovená odchylná úprava tohto práva. Bolo dôvodné uprednostniť verejný záujem Slovenskej republiky na regulovaní počtu štátnych príslušníkov tretích krajín pred záujmom účastníka konania na uplatňovanie práva na podnikanie.

11. Ďalej žalovaný poukázal na to, že správny orgán v prvostupňovom rozhodnutí uviedol, že nemal k dispozícii vyjadrenie žalobcu, pričom žalovaný zistil, že žalobca podal vyjadrenie v posledný deň lehoty na pošte a uvedené bolo doručené dňa 18.11.2019. Žalovaný sa zaoberal predmetným vyjadrením a uvádza, že žalobca do vyjadrenia neuviedol také skutočnosti, ktoré by mohli ovplyvniť, či zmeniť rozhodnutie správneho orgánu. K pochybnostiam o posudzovaní správneho cestovného dokladu uvádza, že na strane 3 prvostupňového rozhodnutia došlo k formálnej chybe v uvedení štátnej príslušnosti žalobcu, ale nie k posudzovaniu iného cestovného dokladu, čoho dôkazom je totožné číslo cestovného dokladu ako aj jeho platnosť. Táto chyba bola odstránená prostredníctvom neformálneho listu pre žalobcu.

II.

Žaloba

12. Žalobca sa v podanej žalobe domáhal preskúmania napadnutého rozhodnutia žalovaného, jeho zrušenia z dôvodov podľa § 191 ods. 1 písm. c) a d) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie.

13. Žalobca namietal, že predložil dostatočné množstvo dokladov, ktoré preukazujú jeho podnikateľskú činnosť ako aj dokladov, že sa na území Slovenskej republiky zdržiaval, pričom správne orgány sa týmito dokladmi nezaoberali v dostatočnom rozsahu a zamietnutie žiadosti odôvodnili najmä s prihliadnutím na negatívne stanovisko MH SR. Ďalej namietal, že stanovisko MH SR má podobu substanoviska, ktoré má odporúčací a doplňujúci charakter.

14. Poukázal na to, že mu už bol obnovený prechodný pobyt na území Slovenskej republiky v roku 2018, za splnenia tých istých podmienok, a teda postup prvostupňového orgánu je v rozpore s § 3 ods. 5 správneho poriadku.

15. Ďalej namietal, že správne orgány nerešpektovali Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pretože zamietnutie žiadosti predstavuje podľa žalobcu zásah do práva žalobcu na podnikanie a žalobca v súčasnosti ani nemôže vykonávať podnikanie na území Slovenskej republiky, keďže riadne podnikanie žalobcu je podmienené udelením prechodného pobytu na účely podnikania. Podľa žalobca žalovaný neodôvodnil, prečo uprednostnil verejný záujem štátu, a nie právo na podnikanie žalobcu.

III.

Vyjadrenie žalovaného

16. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe uviedol, že námietky považuje za nedôvodné a žalobu navrhol zamietnuť. V zásade sa pridržiaval svojej argumentácie uvedenej v napadnutom rozhodnutí.

17. Žalovaný k námietke ohľadom stanoviska MH SR uviedol, že zákon o pobyte cudzincov v § 34 stanovuje predpísané doklady, ktoré je štátny príslušník tretej krajiny povinný doložiť k žiadosti o

obnovenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky. Zároveň podľa prvej vety ustanovenia § 34 ods. 10 zákona o pobyte cudzincov policajný útvar pri rozhodovaní o žiadosti o obnovenie prechodného pobytu postupuje podľa § 33 ods. 1 a 5. Podľa ustanovenia § 33 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov policajný útvar pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie prechodného pobytu prihliada na verejný záujem, osobitne na bezpečnostné hľadisko, hospodárske záujmy Slovenskej republiky, najmä na prínos podnikateľskej činnosti štátneho príslušníka tretej krajiny pre hospodárstvo Slovenskej republiky a na ochranu verejného zdravia. Zo žiadneho ustanovenia zákona o pobyte cudzincov však nevyplýva povinnosť správneho orgánu, pri splnení zákonných podmienok (teda doložení dokladov ustanovených v § 34 zákona o pobyte cudzincov), obnoviť prechodný pobyt na účel podnikania bez priestoru na správnu úvahu. Správne orgánu nemožno vyčítať, že podnikanie žalobcu nebude predstavovať prínos pre hospodárstvo Slovenskej republiky, resp. že žalobca nedoložil k žiadosti také doklady, ktorými by preukázal prínos jeho podnikateľskej činnosti pre hospodárstvo Slovenskej republiky, pretože MH SR vo svojom stanovisku uviedlo, že podnikateľská činnosť žalobcu nie je prínosom pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky.

18. Žalovaný uviedol, že žalobca je ten, na kom leží dôkazné bremeno a povinnosť preukázať, že jeho prechodný pobyt je skutočne vo verejnom záujme, a teda aj podnikateľská činnosť žalobcu je pre hospodárstvo Slovenskej republiky prínosná. Ďalej poukázal na to, prvostupňový orgán v rámci zabezpečovania podkladov potrebných pre rozhodovanie zaslal žiadosť o zaujatie stanoviska orgánu kompetentnému vyjadrovať sa k podnikateľskej činnosti žalobcu, a to MH SR podľa ustanovenia § 32 zákona č. 71/1967 Zb. s poukazom na § 33 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov MH SR malo k dispozícii všetky podklady k podnikaniu žalobcu a podľa § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. zároveň posúdilo, opierajúc sa o svoje vnútorné predpisy a kritéria, že podnikateľská činnosť žalobcu nepredstavuje prínos pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky. Z uvedeného vyplýva, že MH SR posudzovalo podnikateľskú činnosť žalobcu komplexne a malo všetky podklady potrebné pre rozhodnutie vo veci a správne orgány nemali dôvod spochybňovať jeho stanovisko. Žalovaný sa nestotožnil s tvrdením, že v prípade stanoviska MH SR ide o „substanovisko“. K tomu uviedol, že MH SR je kompetentným v plnej miere zhodnotiť podnikateľskú činnosť, pričom k tomu poukázal na § 6 zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy.

19. Ďalej žalovaný argumentoval, že ak kompetentný orgán, ktorým je MH SR, posúdi, že podnikateľská činnosť žalobcu nie je prínosom pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky, je potrebné konštatovať, že v prípade žalobcu došlo k stretu verejného záujmu so záujmom súkromným (t. j. žalobcu), pričom je potrebné uprednostniť verejný záujem (t. j. záujem Slovenskej republiky) na efektívnej regulácii imigrácie štátnych príslušníkov tretích krajín na územie Slovenskej republiky pred záujmom žalobcu na obnovení prechodného pobytu na účel podnikania na území Slovenskej republiky. Podľa žalovaného nie je vo verejnom záujme obnoviť taký prechodný pobyt, z ktorého má prospech len žalobca. Doloženie dokladov preukazujúcich výkon podnikateľskej činnosti žalobcu nepredstavuje automatické obnovenie prechodného pobytu žalobcu. Ďalej poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 10 Sžak/7/2017 rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 6S/190/2015-30 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. I Sžak/7/2017.

IV.

Replika žalobcu

20. Žalobca na vyjadrenie žalovaného reagoval replikou, v ktorej v zásade zotrval na svojej predchádzajúcej argumentácii a uviedol, že správne orgány sa vôbec nezaoberali dôvodmi odôvodňujúcimi podanie žiadosti o udelenie prechodného pobytu za účelom podnikania vo vyjadrení, ktoré bolo prvostupňovému orgánu doručené dňa 13.11.2019 a ktoré preukazujú podnikateľské aktivity, ktoré reálne žalobca zamýšľal riadne realizovať na území Slovenskej republiky.

V.

Relevantná právna úprava

21. Podľa § 33 ods. 1 písm. a) zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom do 31.12.2019, policajný útvar pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie prechodného pobytu prihliada na verejný záujem, osobitne na bezpečnostné hľadisko, hospodárske záujmy Slovenskej republiky, najmä na prínos podnikateľskej činnosti štátneho príslušníka tretej krajiny pre hospodárstvo Slovenskej republiky a na ochranu verejného zdravia.

22. Podľa § 33 ods. 6 písm. g) zákona č. 404/2011 Z.z., policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie prechodného pobytu, ak udelenie prechodného pobytu nie je vo verejnom záujme.

23. Podľa § 34 ods. 10 prvej vety zákona č. 404/2011 Z.z., policajný útvar pri rozhodovaní o žiadosti o obnovenie prechodného pobytu postupuje podľa § 33 ods. 1 a 5.

24. Podľa § 34 ods. 12 prvej vety pred bodkočiarkou zákona č. 404/2011 Z.z., policajný útvar zamietne žiadosť o obnovenie prechodného pobytu z dôvodov podľa § 33 ods. 6 alebo § 36 ods. 1 písm. d).

VI.

Konanie na Správnom súde v Bratislave

25. Podľa § 3 ods. 1 a ods. 3 zákona č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zákon č. 151/2022 Z. z.“), začal s účinnosťou od 1. júna 2023 vykonávať svoju činnosť Správny súd v Bratislave, na ktorý prešiel od 1. júna 2023 výkon súdnictva v správnej agende z Krajského súdu v Bratislave, Krajského súdu v Trnave a Krajského súdu v Nitre vo veciach, v ktorých je od 1. júna 2023 daná právomoc správnych súdov. V súlade s platným a účinným rozvrhom práce správneho súdu bola vec v zmysle § 51 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších predpisov náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky pridelená do senátu 1S správneho súdu. Pred Správnym súdom v Bratislave je prejednávaná vec vedená pod sp. zn. BA-2S/41/2020.

VII.

Verejné vyhlásenie rozsudku

26. Správny súd v Bratislave (ďalej len „správny súd“), ako súd vecne a miestne príslušný na konanie vo veci podľa § 10, § 13 ods. 1 SSP, preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného, vrátane konania, ktoré mu prechádzalo a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Správny súd rozhodol o žalobe bez nariadenia pojednávania dňa 18. februára 2025, keďže boli splnené podmienky podľa § 107 ods. 2 v spojení s § 137 ods. 4 SSP. Účastníci konania o nariadenie pojednávania vo veci nežiadali v žiadnom zo svojich podaní. Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo v súlade s lehotou uvedenou v § 137 ods. 4 SSP oznámené na úradnej tabuli súdu a súčasne zadané na zverejnenie na webovom sídle Ministerstva spravodlivosti SR.

VIII.

Právne posúdenie

27. Predmetom prieskumu bolo napadnuté rozhodnutie žalovaného, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené prvostupňové rozhodnutie, ktorým správny orgán podľa § 34 ods. 12 s poukazom na § 33 ods. 6 písm. g) zákona o pobyte cudzincov zamietol žiadosť žalobcu o obnovenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky na účel podnikania, z dôvodu, že obnovenie prechodného pobytu žalobcu na území Slovenskej republiky nie je vo verejnom záujme.

28. Správny súd úvodom poukazuje na to, že rozhodovanie o žiadosti o obnovenie prechodného pobytu cudzinca na účel podnikania je jedným zo spôsobov, ktorým sa prejavuje územná suverenita Slovenskej republiky a cudzinec nemá na obnovenie prechodného pobytu na účel podnikania právny nárok. Pri rozhodovaní o takejto žiadosti sa prihliada na verejný záujem, bezpečnostné hľadisko, hospodárske potreby Slovenskej republiky, prínos cudzinca pre hospodárstvo Slovenskej republiky. Príslušný orgán je povinný riadne vec preskúmať a žiadosť o obnovenie prechodného pobytu je oprávnený zamietnuť iba v zákonom stanovených prípadoch, pričom svoje rozhodnutie má v súlade so zákonom povinnosť odôvodniť (rozsudok Správneho súdu v Bratislave sp.zn. BA-1S/77/2020).

29. Základným rámcom právneho posúdenia žiadosti o obnovenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky na účel podnikania je zákon o pobyte cudzincov, ktorý v § 22 upravuje prechodný pobyt na účel podnikania, v § 34 ods. 10 upravuje postup správneho orgánu pri posudzovaní žiadosti o obnovenie prechodného pobytu na účel podnikania. Policajný útvar pri rozhodovaní o žiadosti o

obnovenie prechodného pobytu na účely podnikania prihliada aj na hospodárske záujmy Slovenskej republiky, najmä prínos podnikateľskej činnosti štátneho príslušníka tretej krajiny pre hospodárstvo Slovenskej republiky. Správny orgán (policajnému útvaru), ktorý rozhoduje o žiadosti o obnovenie prechodného pobytu na účely podnikania, teda prináleží v rámci správnej úvahy posúdiť, či je obnovenie prechodného pobytu žiadateľovi vo verejnom záujme (rozsudok Správneho súdu v Bratislave sp.zn. BA-1S/201/2020).

30. Súdny prieskum zákonnosti napadnutého rozhodnutia je potrebné realizovať s prihliadnutím na účel obnovenia prechodného pobytu, ktorým je podnikanie. Podnikanie sa pre potreby zákona o pobyte cudzincov vždy posudzuje vo vzťahu k verejnému záujmu. Na jednej strane sa právo podnikat' v súkromnom záujme chráni ako spôsob obživy jednotlivca a v prípade obchodnej spoločnosti ako spôsob dosiahnutia zisku. Zároveň sa však na druhej strane podnikaním zabezpečuje verejný záujem ako prvok trhového hospodárstva. Z uvedeného potom vyplýva, že podnikanie by malo prinášať prospech podnikateľovi ako aj prospech spoločnosti, t. j. verejný záujem (obdobne rozsudok Správneho súdu v Bratislave sp.zn. BA-1S/77/2020). Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti žalobou napadnutých rozhodnutí a postupu, ktorý ich vydaniu predchádzal, bolo predovšetkým posúdenie opodstatnenosti tvrdení žalobcu o nezákonnosti napadnutého rozhodnutia, ktorú žalobca odôvodňoval nasledovnými relevantnými námietkami:

- spochybnenie relevancie stanoviska MH SR;
- nerešpektovanie čl. 8 Dohovoru a
- nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia.

31. Z administratívneho spisu mal správny súd za preukázané, že prvostupňový orgán si v rámci administratívneho konania zabezpečil viaceré podklady pre rozhodnutie, pričom vychádzal najmä zo zistení počas osobného pohovoru; výpisu z obchodného registra, podľa ktorého bol žalobca konateľom a zároveň aj spoločníkom obchodnej spoločnosti GERMANOSLOVAK s.r.o.; ďalej si zabezpečil potvrdenia príslušných orgánov (daňový úrad, colný úrad, zdravotná poisťovňa a sociálna poisťovňa) a kópiu cestovného dokladu, ktorého preverením zistil, že žalobca sa na území Slovenskej republiky nenachádza a nezdržiaval sa viac ako polovicu času udeleného prechodného pobytu v kalendárnom roku na území Slovenskej republiky. Na túto skutočnosť, ako na jeden z možných dôvodov pre zamietnutie žiadosti žalobcu, upozornil a vyzval ho na vyjadrenie sa. Na výzvu reagoval žalobca podaním z 19.08.2019 s tým, že § 111 ods. 1 písm. u) zákona o pobyte cudzincov je výsledkom novely, ktorá v zmysle § 131f ods. 1 zákona o pobyte cudzincov nie je aplikovateľná. Ďalej uviedol, že prvostupňový orgán má posudzovať verejný záujem a s poukazom na § 33 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov namietal, že „o tom, či spĺňa účastník konania podmienky, aby sa jeho činnosť dala považovať za činnosť vo verejnom záujme rozhoduje Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky“. Prvostupňový orgán v nadväznosti na uvedené dňa 26.08.2019 v zmysle § 32 správneho poriadku vyžiadal od MH SR stanovisko, či podnikateľská činnosť žalobcu je prínosom pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky, pričom k žiadosti pripojil aj všetky podklady predložené žalobcom. Následne konanie rozhodnutím č. p. PPZ-HCP-BA6-3896-028/2019-PPC z 26.08.2019 podľa § 29 ods. 1 správneho poriadku prerušil. MH SR vo svojom stanovisku č.21839/2019-3420-56824 z 10.10.2019 uviedlo, že podnikateľská činnosť žalobcu nie je prínosom pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky. Žalobca bol následne listom zo dňa 16.10.2019 vyzvaný na vyjadrenie podľa § 32 ods. 2 správneho poriadku k podkladu pre vydanie rozhodnutia, a to k stanovisku MH SR, pričom súčasne bol oboznámený s tým, že správny orgán zistil skutočnosti odôvodňujúce zamietnutie žiadosti.

32. S poukazom na obsah administratívneho spisu správny súd, s ohľadom na okolnosti prejednávanej veci, námietky, resp. argumentáciu žalobcu týkajúce sa stanoviska MH SR vyhodnotil ako nedôvodné. Z vyjadrenia žalobcu zo dňa 19.08.2019, v ktorom namietal, že prvostupňový orgán má posudzovať verejný záujem v zmysle § 33 ods. 2 zákona o pobyte, a teda, že „o tom, či spĺňa účastník konania podmienky, aby sa jeho činnosť dala považovať za činnosť vo verejnom záujme rozhoduje Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky“. Pokiaľ sám počas administratívneho konania namietal, že pre posúdenie otázky verejného záujmu je nevyhnutné stanovisko MH SR a následne v žalobe namietal, že stanovisko MH SR nie je relevantné, túto argumentáciu správny súd vyhodnocuje ako účelovú a vzájomne si odporujúcu.

33. V nadväznosti na uvedené správny súd poukazuje na to, že správny orgán je povinný presne a úplne zistiť skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady, dôkazy, ako i skutočnosti

majúce pre vec rozhodujúci význam. V konaní sa uplatňuje zásada aktívnej súčinnosti účastníkov konania, podľa ktorej je správny orgán povinný v konaní postupovať tak, aby dal účastníkovi možnosť realizovať jeho procesné práva a vyjadriť sa v konaní zhromaždeným podkladom rozhodnutia. Podľa § 34 ods. 10 zákona o pobyte cudzincov prvostupňový správny orgán pri rozhodovaní o žiadosti o obnovenie prechodného pobytu postupuje podľa § 33 ods. 1 a 5 tohto zákona, pričom podľa § 33 ods. 1 písm. a) zákona prihliada na verejný záujem, osobitne na bezpečnostné hľadisko, hospodárske záujmy Slovenskej republiky, najmä na prínos podnikateľskej činnosti štátneho príslušníka tretej krajiny pre hospodárstvo Slovenskej republiky a na ochranu verejného zdravia.

34. Správny orgán si pri posudzovaní žiadosti žalobcu o obnovenie prechodného pobytu za účelom podnikania v súlade s § 32 ods. 1 Správneho poriadku vyžiadala stanovisko MH SR k otázke, či podnikateľská činnosť žalobcu je prínosom pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky. Tomuto postupu správneho orgánu nemožno vytýkať nezákonnosť, právne naopak, pretože správny orgán je povinný presne a úplne zistiť skutočný stav veci. Prvostupňový orgán si vyžiadala stanovisko MH SR práve za týmto účelom ako jeden z podkladov pre rozhodnutie. Stanovisko MH SR je vyjadrením kompetentného orgánu štátnej správy ku skutočnosti dôležitej pre konanie a rozhodnutie a svedčí mu domnienka správnosti, pokiaľ sa nepreukáže opak. Pre správne konanie v prejednávanej veci bolo stanovisko MH SR jedným, nie však jediným pokladom pre rozhodnutie, pretože z administratívneho spisu vyplynulo, že správne orgány si zabezpečovali aj iné listinné dôkazy, resp. podklady, ktorých preskúmanie bolo potrebné pre rozhodnutie vo veci. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia ako aj prvostupňového rozhodnutia vyplýva, že správne orgány vzali do úvahy aj podklady predložené žalobcom na podporu jeho žiadosti, avšak tieto nepovažovali za dostatočne preukazujúce existenciu verejného záujmu spočívajúceho v prínose podnikania žalobcu pre hospodárstvo Slovenskej republiky, preto sa obrátili so žiadosťou o stanovisko na MH SR, tak ako napokon aj argumentoval žalobca vo vyjadrení z 19.08.2019. Vzhľadom na skutočnosť, že posúdenie tejto otázky vyhodnotil prvostupňový orgán ako kľúčové, pričom išlo o predbežnú otázku, ktorú si nevie sám posúdiť, obrátil sa na MH SR, ktoré zaujalo negatívne stanovisko. Z odôvodnenia je napriek jeho výraznej stručnosti možné dozvedieť sa, z akého dôvodu správne orgány vyhodnotili stanovisko MH SR ako relevantné. Správne orgány jednak poukázali na to, že MH SR je kompetentným orgánom na posudzovanie otázky prínosu pre hospodárstvo a zároveň konštatovali, že doloženie zákonom predpísaných dokladov je jednou, nie však jedinou podmienkou pre obnovenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky, pričom zo žiadneho ustanovenia zákona o pobyte cudzincov nevyplýva povinnosť správneho orgánu, aby pri splnení zákonných podmienok automaticky obnovil prechodný pobyt na účel podnikania.

35. Správny súd v súvislosti so stanoviskom MH SR ďalej uvádza, že zákon o pobyte cudzincov vymedzuje podklady, z ktorých príslušný orgán verejnej správy vychádza pri rozhodovaní o žiadosti o obnovenie prechodného pobytu na účel podnikania, pričom jedným z týchto podkladov je aj stanovisko MH SR k otázke, či podnikateľská činnosť štátneho príslušníka tretej krajiny je prínosom pre hospodárske záujmy SR (§ 33 ods. 2 písm. a) zákona o pobyte cudzincov). Je pravdou, že stanovisko MH SR okrem záveru, že podnikateľská činnosť žalobcu nebude prínosom pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky, neobsahuje žiadne iné argumenty, ktoré ministerstvo k prijatiu uvedeného záveru primälo, pričom zákon o pobyte cudzincov zveruje MH SR posúdiť otázku prínosu pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky, avšak bližšie nestanovuje obsahové náležitosti tohto stanoviska, ani postup, ktorý má ministerstvo dodržať. Z konštatovania žalovaného, že v spisovom materiáli sú ako podklady pre rozhodnutie založené listinné dôkazy, preskúmaním ktorých dospel žalovaný k názoru, že zamietnutie žiadosti je dôvodné a pobyt účastníka konania nie je vo verejnom záujme, vyplýva, že ani iné listinné dôkazy nevyvrátili, resp. nespochybnili závery nesúhlasného stanoviska MH SR.

36. Správny súd uvádza, že na preukázanie prínosu podnikania vo verejnom záujme nestačí splniť len kritériá dosiahnutia zisku, ale je potrebné preukázať aj prínos podnikateľskej činnosti štátneho príslušníka tretej krajiny pre hospodárstvo Slovenskej republiky, ktorý je jedným zo základných zákonných kritérií podstatných pre rozhodovanie o obnovení prechodného pobytu na účely podnikania. Žalobca neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ani neoznačil ďalšie dôkazy, ktoré by spochybnili závery stanoviska MH SR, resp. neuviedol skutočnosti preukazujúce prínos jeho podnikania pre hospodársky a sociálny rozvoj krajiny, v ktorej žiada o obnovenie prechodného pobytu za účelom podnikania, napr. prostredníctvom vytvárania pracovných miest (aj v oblastiach nedostatkových profesií) a poskytovania tovarov a služieb, vytvorenia obchodných príležitostí v rámci krajiny alebo nových

obchodných možností v celosvetovom meradle, t. j. jeho prínos k celkovému hospodárskemu rastu Slovenskej republiky.

37. Správny súd neakceptoval ani námietku týkajúcu sa nerešpektovania Dohovoru. Správne orgány sa vysporiadali síce stručne, ale dostatočne aj s otázkou zásahu do práva žalobcu na rešpektovanie súkromného a rodinného života a taktiež s otázkou, prečo uprednostnili verejný záujem pred súkromným záujmom žalobcu. Poukázali na to, že účastník konania nevedie rodinný a súkromný život na území Slovenskej republiky, a preto nie sú zrejme okolnosti vo vzťahu k zásahu do práva na rodinný a súkromný život, ktorými by sa mohli zaoberať. K aplikačnej prednosti verejného záujmu uviedli, že je dôvodné uprednostniť verejný záujem Slovenskej republiky na regulovaní počtu štátnych príslušníkov tretích krajín pred záujmom účastníka konania na uplatňovanie práva na podnikanie.

38. Správny súd ďalej uvádza, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia obsahuje skutočnosti, ktoré viedli orgán verejnej správy k rozhodnutiu. Vyplýva z neho, z akých podkladov pri svojom rozhodovaní vychádzal. Hoci mimoriadne stručne, ale dáva odpovede na sporné otázky zásadné pre danú vec, preto ho možno z pohľadu procesných záruk spravodlivého rozhodnutia považovať za dostatočne odôvodnené. V danej veci správny orgán pri svojom rozhodovaní prihliadol na § 33 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov a žiadosť žalobcu o obnovenie prechodného pobytu za účelom podnikania posudzoval z hľadiska verejného záujmu s osobitným dôrazom na prínos podnikateľskej činnosti štátneho príslušníka tretej krajiny pre hospodárstvo Slovenskej republiky. V odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza dôvody, ktoré ho viedli k prijatiu záveru o tom, že obnovenie prechodného pobytu žalobcu za účelom podnikania nie je vo verejnom záujme. Z odôvodnenia je zrejmé, že ako spornú otázku identifikoval prínos podnikateľskej činnosti žalobcu pre hospodárstvo Slovenskej republiky, čo bolo napokon dôvodom pre konštatovanie, že obnovenie pobytu žalobcu nie je vo verejnom záujme, a teda bol daný dôvod pre zamietnutie žiadosti žalobcu.

39. Správny súd vzhľadom na vyššie uvedené konštatuje, že žalobné námietky a argumentácia žalobcu neboli dostatočné pre spochybnenie zákonnosti napadnutého rozhodnutia, a preto žalobu podľa § 190 SSP ako nedôvodnú zamietol.

40. O trovách konania rozhodol správny súd podľa § 168 SSP a úspešnému žalovanému trovy konania nepriznal, pretože v správnom súdnom konaní orgánu štátnej správy možno ich náhradu priznať iba výnimočne.

41. Toto rozhodnutie prijal senát Správneho súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať kasačnú sťažnosť do jedného mesiaca od jeho doručenia (§ 443 ods. 1 SSP), na Správny súd v Bratislave. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

V kasačnej sťažnosti sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 57 SSP) uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy bolo napadnuté rozhodnutie doručené sťažovateľovi, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (sťažnostné body) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

V konaní o kasačnej sťažnosti musí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v zmysle § 449 ods. 1 SSP zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinné zastúpenie advokátom v kasačnom konaní sa nevyžaduje, ak a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d); c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.